

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Αντ. Κατζ. Άλιμιανού. Χαρήκαμε πού συμφώνησες με τή γνώμη μας νά μή δημοσιευτεί τό περι Τριπαδάκη ή «Κάζη» τής Κρήτης. Τέτοιοι τύποι ξεφυτρώνουνε κάθε μέρα στά Γράμματα, περισσότερο κι από τά μανιτάρια κι από τά λούπια. Τό ζήτημα είναι κατά πόσο άξιζούνε νά τους προσέχαι;... Δόν Κιζώτη είπαμε τού Γανιάρη νά μās βρει καθώς και Ίλιάδα. Θά σου τά στείλουμε μόλις τά πάρουμε. **Θεόδ. Αντ. Σεργε.** Δεχόμαστε τήν εξήγηση γιά τό «συνημμένως» και...σέ συγχωρούμε. Τά τραγούδια σου όμως θέλουνε δούλεμα, τελέζημα, προσοχή στή φράση πού κάθε άλλο παρά ποιητική γίνεται με τά «θλιβή χαρά», «χαμογέλιο κίβδηλο» κ.τ.λ. Ένα - δυό, σάν τή Χιονισμένη ράχη και τόν Τελευταίο περίπατο—πού έχουνε όμως κιαυτά χασιμοδία; άφόρητες— κάτι θέλουνε νά πούνε, μά τάλλα είναι άψυχα κι άκατέργαστα σά μάγμαρα βγαλιμένα από τό νταμάρι τής Πεντέλης. **Μιχ. Π. Πειραιά.** Τά «Στίχοι από τή ζωή και τήν τέχνη» θά δημοσιευτούνε στο έρχομενο. Τ' άλλο καλό θάτανε νά τστέλνες από τή αρχή στό «Νουμά» κι όχι μετά τήν άρνηση τού άμεσως ενδιαφερόμενου περιοδικού. Έτσι μās δυσκολεύεις λιγάκι νά σ' ευχαριστήσουμε γιατί άρνηθήκαμε νά δημοσιέψουμε παρόμοιες άπαντήσεις και σ' άλλους μας φίλους. **Αναγνώστη Αθήνα.** Πνεύμα κίνησης ή σοβιολογεί; Έχουμε αντίθετη γνώμη και γιά τόν ποιητή και γιά τό βιβλίο, πού αναφέρεται. Τό ξεχωρίζουμε από τή φρουριά των άνοητων και ύπερομνόντων στιχογραφημάτων. **Λουκή Ακρίδα.** **Αμμόχωστο-Κύπρου.** Μās γράφεις πώς ή μεγάλη άναμονή θά σέ...βλάψει, θά σου κάνει κακό. Κ' έμεις σου άπαντάμε: Σκάμε από έλλειψη χώρου, μόλις ανασταίνουμε, δέν έχομε τόπο νά κινηθούμε. Νά προστάσουμε σελίδες; 'Αδύνατο. Τό μόνο πού θά χωρούσε κ' έδώ θάτανε νά δηλώσουμε άλλά «Νέα Έστία» πώς δέ δεχόμαστε έξωτερική συνβραγία. Μά, βλέπεις, δέν τό κάνουμε. Κρατάμε και τά δικά σου και των άλλων μας φίλων, με τήν έλπίδα πώς κάποτε θά τά βολέψουμε στο «Νουμά». Νάξαιρες πόσα κεκλιμένους άράδα! **Νικ. Πατρ. Καλύβια - Σπάρτης.** Μās ξαναζωντάνεψες με τά λόγια σου και τή μεγάλη καρδιά σου τά παλιά,

τά πρώτα ήρωικά χρόνια τού Άγωνα με τους πιστούς, τους άγνούς, τους άνιδιωτελείς και ιδεολόγους ανθρώπους. Σ' ευχαριστούμε πολύ-πολύ. Θ' άνάψουμε τό κεράκι πού θέλεις στον τάφο Έρείνου και θ' άναγαλλιόσει ή ψυχή του. Και νά μās νιώθεις δικούς σου, καλέ μας σύντροφε, πού με τό νύσι «φτωχός» δείχνεις και τέτια μεγάλη καρδιά. **Ε. Δ. Ναύπλιο.** 'Ο Φιλήτας, πού ξάφει περισσότερο γλωσσολογία κι από σένα κι από μās, λέει πως δέν είναι τό άρχαιο «γλώφα» με υ άλλα τό λείχο / τόν-λείχο / γλείχο κ.τ.λ. με ει. Γράψε του νά σου στείλει «Γλωσσολογία και Γλωσσολογία Έλληνική». **Κ. Χρηστ. Αθήνα.** Τό πεζό σου δέν κατορθώσαμε νά τό κατατάξουμε σέ κανένα είδος τού λόγου. Δέν είναι ούτε ασίστο, ούτε πεζό ποίημα, ούτε και διήγημα σέ 30 μόλις άράδες. Καλύτερα τά λές, νομίζουμε, στο γράμμα σου. **Προλετάριο Δημοκρατική. Σάνθη.** 'Ο Δημοκρατικός είναι μια πλατεια 'Ιδεολογία πού χωράει όλες τις θεωρίες μέσα και τις δικές σου κομμοθεωρίες. Αν έχεις τίποτα νά μās πεις, όπως τό ύπόδειγμα, τό δεχόμαστε από πριν, χωρίς νά ξετάσουμε αν τό περιεχόμενο «είναι άκρως επαναστατικό», άρχει αυτό πού θά στείλεις νά ναι γραμμένο σέ άψυχη, στρωτή και σωστή δημοτική, (κάνετε δά κ' εσείς οι προλετάριοι κάτι γλωσστικά σάλτα τότε-τότε!) και νά ναι πρό παντός τ έ χ ν η και όχι άρλομια. Κανένα άλλος περιορισμός δέν ύπάρχει. **Θ.Α. Αθήνα.** Δέν τους φασκελώνει! Αυτοί όλοι, με επί κεφαλής τόν κ. Άπόστολο Μυριάνθη ή Μυριανθούση ή και Παύλο Άστάρτη, άποτελούνε τό επιτελείο των Έπιτελαθίων Νέων, πού κατά καιρούς και χρόνους έχει άρκετά τροφοδοτήσει και τό καλάθι τού «Νουμά». 'Ο Άρχηγός τους μάλιστα τότε πάρει σκονί γαϊτάνι ένα φεγγάρι, κατά τό 1920—21. Λυπούμαστε πού δέν μπορούμε νά σου δώσουμε κι άλλες πολύ ήλαρώτερες και ξεκαρδιατικές πληροφορίες. Είπαμε νά μήν ανακατευθίσουμε με τά φιλολογικά πύθημα. **Άλκ. Τρπ. Αθήνα.** Σέ περιμένομε κανένα Κυριακάτικο άπομνήμονο στο Μαρούσι, όπου έχονται κι άλλοι δικοί μας κ' εύθυμολογούμε, κατά τό παλιό Νουμαδικό σύστημα. Άπό τό φίλο Κ. Α. είχαμε ειδήσεις.

ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

“ Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ,,

Είναι ένας τόμος από 370 σελίδες

του Λεσβίου λογοτέχνη ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Τό συσταίνουμε θερμά σ' όλους τους άναγνώστες μας πού θέλουνε ν' άποκτήσουνε ένα πραγματικά καλογραμμένο βιβλίο.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Μ Α Τ Α ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Χορίς νύμιαστε ταπεινοί θαυμαστές του μεγάλου "Αγγέλου", είχαμε την ύπομονή και διαφύσαμε προσεχτικά τη δελφική έκκληση του Σ. Σιζελιανού. Είδαμε λοιπόν σ' αυτή πώς το Γένος μ' όλες τις δυνάμεις του σημαδεύετες, ανεβαίνει πάλι προς την αρχή της καταγωγής του και της υπεραισιόδοξης του, προς την πλέον ελεύθερη κατάκτηση του υπεργάτου του νόμου και πώς η "Αγνοησιμότητα θέλει ν' αγαπήσει απ' την αρχή, μ' όλη την αγάπη που έχει στο μεταξύ ένωσασάναι απ' όλη της την πείρα, κεντρισαμένη μόνο απ' τη δημιουργική πνοή της, απ' την κορυφή της τάξη, τάξη μάχης του μπροστά της ορατούμεν όλες οι ράγες κι όποιο μές στο στήθο της περιλαμβάνει ολοκληρωτό μοστικό της έπαρξής της, από τις συντονιζέτες δονήσεις των σωματών, ως την τελειωτική κατάκτηση όλης της λανθάνουσας άρμονίας μεταξύ της όλης και του πνεύματος του κόσμου. Για να συμπληρώσουμε όμως καιτε έλλειψη και για να προβάλλουμε την Ένεργον Αρχή ενός συνιακτικού είσομο της παγκόσμιας πνευματικής βοήθησης, και βέβαια χρειάζεσαι να γίνη, μιά ομολογήμε πώς δεν καταλαβαίνουμε, γιατί όλα αυτά τα πράγματα θέλωτε να καταλήξουνε στο Δελφικό Πανεπιστήμιο. Είναι όμως φανερό πώς ο Σ. Σιζελιανός, Θεός άλλοτε και τώρα οίστρολατιμένος "Αρχάγγελος, κδέ μιλάει παρά σέ κείνοτε μονάκι που υπονούνε να διατάξουνε τις πιθανότητες προτομαζόντας της". Έμεις οι άλλοι, αιώητοι στη νέα αυτή θεοσεκία που θα συγχωνέρη όλες τις άλλες παρωκευάζοντας το έπτεροχο άμάλγαμα της δελφικής θεοσεκίας, δεν είμαστε σέ θέση να καταλάβουμε και μεγάλα πράγματα, "Εκεί βέβηλοι! άζοιμε να μιάς φονάζουνε κι όλες οι νεοδομείες, ήρουν ή νέα προτομαζόμενη δελφική γενιά.

— Μιά νέα γενιά! Αιτός είναι αλήθεια ο καλύτερος τρόπος για τη διάδοση μιάς νέας ιδεολογίας. Τόν εφαρμόζουμε θαυμάσιμ κίνη-δύο προχωρημένοι λαοί, τον εφαρμόζει κι ο Μορσολίνι μ' επιτυχία μοναδική. Κ' είναι, θαρροόμε, ή καταλληλότερη μέθοδος για τη διάδοση της δελφικής ιδέας. Φαίνεται όμως πώς όλοι οι όπαδοί της τόχουνε νιώσει καταβάδα γιατί με χωρά μιά διαπιστώσαμε μιά ένέργεια έντατική προς αυτή την κατεύθυνση. Οι αρχαίοι θεοί δεν πέθαναν μέσα στις χωμάδες των Δελφών. Ο έρημιζός προπατητής, που άκολουθήει άμνημένος τα όφθόσθητα μονοπάτια των γερμεών εκείνων, ζάτου ζάτου ξαφνιάζεται στο αντίκρουσμα ζωμιάς νέγης που τρομαγμένη στών βηματών του τον κρότο χάνεται μες σέ μιά βαθειά φορηή, ενώ το κεφάλι ενός σάτυρου προβάλλει άπάνω από το βράχο και κοιτάει με δυσσέσκειμ τον αδιάκριτο διαβάτη. Και τί συγχωνισμένοι που είναι οι αρχαίοι θεοί! Βλέπει κανείς τη νέγη να σιάζει βιαστικά τη στραταταρισμένη γούστα της, και το σάτυρο να ταχτοποιη μ' απάθεια το λαιμοδέτη του. Λίγως άλλο ή νέα γενιά, ποτισμένη από τη δελφική ιδέα, έτοιμιάζεται κι όλας σέ λίγο θα φουρήνη στα ορίζοντα των Φωδριών σαν τα νιοφύερωτα βλαστάρια την άνοιξη. "Ήθελ πιά ή στιγμή της νεοφυμιάς", όποιο το βροντοανάζει στην έκκλησή του ο μεγάλος μας "Αγγέλος.

— Όπόσο έμεις θαρροστούμε στις δελφικές γιορτές, χωρίς να καταλάβουμε τη δελφική ιδέα, ομολογούμε την αδυναμία μας. Τόσο οι παριστάσεις των τραγοιδιών του Δισχόλου στην ποιητική μετάφραση του Γρυπάζη, όσο κι οι άρμονες στο στάδιο, μιάς συγχώνισαν αληθινά. Το δελφικό τολείο θαυματουργήμα, Κ' όσοις γιατί άκριβώς οι παριστάσεις αυτές κριθήκανε άνοτερες κι από τών Σαρακουσών κι από κείνες που δίνονται στη γαλλική Orange. Ψευγάρια θα μπορούσε βέβαια του κριτικού το μάτι να βρή πολλά, μιά όταν για όποιοδήποτε λόγο μπο-

ρέσει κανείς να ένθουσιαστή όλα ταλλα παρωμοζονται μπρός στο πραγματικό αυτό άποτέλεσμα. Οι δελφικές γιορτές είναι και θα μείνουν μιά λαμπροτατη τοριστική εκχρήσωση για την Ελλάδα, χωρίς γιατί να ζίνουμε καθόλου την καλλιτεχνική τους άξία. Θέλωμε μόνο να ρωτήσουμε τί θέση είχανε οι τέσσερις μιάσες των Αιγυπτίων θεών που ζάνανε τον κόσμο να γελάει και γιατί με τόση έπιμονή και πιστότητα ο χορός αντιγράφη τις κινήσεις των άρχαίων άγγελών καταβάλλοντας έτσι τεράστια προσπάθεια για να σβήση την τρίτη διάσταση και να παρωμοιστή έντελώς έπίπεδος στα μάτια των θεατών; Γιατί βέβαια μ' όλη την καλή μας θέληση δε θα παραδεχούμε πώς με τον τρόπο αυτό ποιη ή φανερά τα νοήματα. Λίγο παρωμοιστή έντελεια και πλαστικότητα δε θάρλατε καθόλου, φανταζόμεστε.

Και για να τελευτώουμε: Μ' όλοτε τους θαυμασμούς που άκούσαμε από ειδιζούς και μη, δεν μπορούμε παρά να ομολογήσουμε την άποτυχία της μοσικής του Σ. Ψύζου στα χωμά όσο του Προμηθέη όσο και των Έξερτιών. Ένα άρχο μοσικό Βυζαντινών μοτίβον, μονότονο και πλαισιώ, χωρίς ζωμιά ποιητική έπαρση, χωρίς ζωμιά συγχώνιση, χωρίς κανένα τραγικό παλμό, συνόδετε παθητικά την έσπερη ποίηση του Δισχόλου. "Άκουγε κανείς τις Ώκεανίδες να λένε:

και στους πόν τους θεούς με προήγαμο χέρι άζοιμιάει στο λαιμό τους μαχάρι.

ένω μιά άνοοια γέσκωνιάλη μελωδία έσβανε την τραγική έντέπωση των λόγων. Διστινοτανε κανείς ζάτου άναζούγιση, όταν σταματούσε ή μοσική κι άκούγονταν, με την όμοιακή απεργλία του χορού, μιά μιά να πέγτωνε βαφειές οι μεγαλόστομες φράσεις. Αέ φτάνει ναμ κανείς λιμτρού μοσικόλογος, ναζει σνλλέξει δημοτικά τραγοίδια και ναζει μελετήσει τη Βυζαντινή μας μοσική, πρώτα πρώτα απ' όλα ναμια ποιητής και ποιητής μεγάλος, για να χωρήη μοσική επόχρωση στα χωμά ενός Δισχόλου. Άλλιώς όχι Δισχόλο δεν ακούει κανείς, αλλά όπτε νυσταγμένο άριστέρο φράτη την όρα του έσθθινού.

A - ΔΕΛΦΙΚΟΣ

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟ...

Στην Ελλάδα που γίνονται όλα τα παρξένα, οι ποιητές και γενικά οι άνθρωποι των ζωμιάτων περξει πρώτα να πεθάνουν ή να φτάσουνε στη μεγαλείωση δυστυχία για ν' άναγνωριστούνε το πολύ-πολύ απ' τους ανθρώπους που θέλουν να ζέγονται διανοούμενοι.

Και παίρνου για παράδειγμα το δυστυχημένο Καρωτάζη, που όσο ζούσε μόνο δυό-τρεις φίλοι του άναγνωρίζανε το έργο του ενώ οι περισσότεροι ή τον χρεψόσανε με άνοητες κριτικές ή άδικωορήσανε.

Μετά τον τραγικό θάνατο του, όλοι τον άναγνωρίζανε για πολύ μεγάλο ποιητή και βοεθίζανε σφοοί... άκαδημαϊκοί, που όταν ζούσε είχανε δείξει έγκληματική άδικωορία, να τον χρεψόσανε άβουλα γεμάρια άκαδημαϊκού ένθουσιασμού μεγάλοι άναγνωρισμένοι ποιητές, που ζάποτε τον πιαζάνανε στη ζωή του, ξεσπαθώσανε με άβουλα και με συννεφεύεις ότι αυτοί πρώτοι προσέξανε το λοιπικό ταλέντο του Καρωτάζη, άλλοι του χρεψόσανε ποιήματα(!) στα περιοδικά και ζάτι δημοσυχώς Νέοι που ζάνουνε φιλολογικά μνημόσυνα και βιάζονε για όμιλητές ανθρώπους—για να μην πώ ζωμιά βοεύτερη φράση— που δεν έχουνε ζωμιά άλόικτα σχέση με την ελιζοινή ποίηση του Καρωτάζη, και που άναγκάζονε τους άκρωιτές να φέρονε άναγκασμένοι τον άναγνωρίζονε άρχηγό νέας Σχολής και το φινάλε είναι ότι ζήτηνε να μνηθώνε την ποίηση του άλλ' άποτυχαίνον άξιοθρήνητα. Πρέπει να σημειώσω ός

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ άγώνες του «Νουμά» για τη γλωσσική αναρχία, που δέρνει τα μυαλοδάκια και τα γραφτά άρκετών από τους Νέους μας, άρχισαν να χύνουν και πλατύτερο αντίχτυπο και να συγκινούνε κι άλλους, έξω από τον αυστηρά Δημοκρατικό κύκλο. Έτσι μ' ένα του άρθρου στα «Νέα» (26.4.30) ο Πέτρος Χάρης χτυπάει και κυνηιάζει το «περίεργο και ανησυχαστικό αυτό φαινόμενο—της γλωσσικής δηλαδή σαλατοποίησης κι αναρχίας—και τονίζει πως αν πάει έτσι το πράγμα γρήγορα θα χρειαστεί μια δεύτερη Γλωσσική Έπανάσταση για να γυρίσουμε και πάλι στον ίδιο δρόμο...». Σήμερα—σημειώνει πολύ σωστά ο Νέσι γράφουμε με όλες τις γλώσσες και με καμιά, γιατί η σωστή δημοτική γράφεται μόνο με κόπο και μ' επιμονή. Όπωςδήποτε, εμείς χαίρομαστε που και άλλοι άρχισαν να βλέπουνε προς τις αλήθειες που βροντοφωνάζει ο «Νουμάς»—ο αιώνιος κι αδιόρθωτος, βλέπετε, «Νουμάς», που δεν έννοει να... συγχρονιστεί κι αυτός μια στάλα και να παραδεχτεί πως μπορούμε ν' ανακατεύουμε—ας είναι κι από μοντερνισμό!—λίγα κι όταν καντιόζαχαρη Καθαρεύουσα!

ΣΜΟΡΦΟ το Δελφικό τοπίο, από τα θαυμαστότερα της Ελλάδας, και λαμπρή η Ίδεια να γίνονται κει πέρα φέστες και πανηγύρια για να προσελκύουμε ξένους. Και πενταμορφες, αν θέλετε ακόμα, οι Ίλιεσίδες κόρες και δροσερά τα Δελφίονα που σπαρδήσανε στα ριζοβούνια των Φαιδριάδων για να προστοιμάσουνε τη νέα Δελφική γενιά, όπως σημειώνεται σ' άλλη μας στήλη. Όμως, κ' οι Φασιστικοί έρχοι των Κοινοτήτων, τα συμβούλια και τα παρακοινοβούλια για την ίδρυση Δελφικού Πανεπιστημίου, καθώς και όλες οι «συμβετικές εισηγήσεις» που συνέλαβε η φαντασία του Αρχαγγελικού Κριναμεύρη, δείχνουνε πως πατάμε σε μπόσικα χώματα. Γι' αυτό και πολλοί από τους άμύητους, φοβηθήκανε μήπως λυθεί ξαφνικά εκεί πέρα ο «Όμφαλος της Γής» κι ο δικός τους από τα γέλια.

Σ' ΕΝΑ «γομφοπλεγές και ιπποβάμον», όπως πάντοτε, άρθρο του για τη μετάφραση του Προμηθέα, ο γνωστός υπερκριτικός Φώτος Πολίτης ξαναφέλνει για μυριστή φορά το γνωστό τροπάρι για το περίφημο πάθος—μάθος που αναφέρει ο Αισχύλος στο έργο του. «Αν δεν πάθεις, δε μαθαίνεις, δεν αποκτάς τη σοφία του κόσμου, λέει ο Αισχύλος. Τα παθήματα μαθήματα, λέει ο άλλος. Μά το σφώτατο αυτό λόγιε, ο υπερκριτικός μας κατώρθωσε να το μεταβάλει σε κήρυγμα αντιδραστικό, σε επίσημη δηλαδή καθιέρωση της κοινωνικής δυστυχίας και της αβελιότητας του φτωχού, που είναι όμως στο χέρι μας να εκλείψει, φτάνει να το θελήσουμε. Οι χορτάτοι δηλαδή ειρωνεύονται τους πεινασμένους.

ΕΙΔΑΜΕ με ευχαρίστηση τα όνόματα των διευθυντών των εφημερίδων που θα αποτελέσουνε την επιτροπή του Έθνικού μας Θεάτρου. Δεν λείπει πραγματικά κανένας από τους άριστούς της δημοσιογραφίας. Ένα μόνο μας λύπησε που ανόμισα σε τόσα τιμημένα όνόματα δεν είδαμε και το όνομα του δραστήριου και ρέχτη διευθυντή της «Βροντής» κ. Χαμόδρακα. Κι αυτό είναι μια άσυγχωρητη άδικια.

ΌΣΟ για το διορισμό του Σπυράκη Μελά στη θέση του σκηνοθέτη του Έθνικού Θεάτρου, τί θέλατε να γίνει. Έδώ στην Ελλάδα υπάρχουνε δημιουργημένες ειδικότητες, που πρέπει να τις τιμάει κανείς. Και ο Μελάς είναι μια ειδικότητα στα ζητήματα της Σκηνης, όπως ο Παπαντώνης στην αιοθητική της Τέχνης, ο Πολίτης στη μεταφυσική Κριτική κι άλλοι στο να σκαρώνουνε άψε-σβύσε ύπαιθρια θεάματα ή να «χτυπάνε» πηγάδια. Μια ειδικότητα λοιπόν άνάσσει κ' επιβράβεψε η Κυβέρνηση. Τί φωνάζουνε μερικοί:

ΤΩΡΑ που παίζουνε όλα τα πράγματα στη θέση τους, καιρός είναι να γίνει και ο καμένος ο κ. Ξενόπουλος Ακαδημαϊκός. Του χρειάζεται άλλωστε ο τίτλος. Δίχως τον τίτλο του Ακαδημαϊκού ή φίρμα του, λέει, δεν έχει πέραση στην πιάτσα και έτσι δε θα μπορεί να συναγωνιστεί πια τους αντιπάλους του. Νομίζουμε πως οι φόβι του κ. Ξενόπουλου είναι ελότελα αστήριχτοι και αδικαιολογητοι γιατί τώρα, ύστερα μαλίστα από το θάνατο του Τυμφορητού, ο κ. Ξενόπουλος απομένει πια ο μοναδικός συγγραφέας της πρώτης κυκλοφορίας. Όπωςδήποτε αφού ο ίδιος το θεωρεί απαραίτητο το Ακαδημαϊκί για τα έμπερικά του συμφέροντα, πρέπει να γίνει. Έξόν αν οι σοφοί Έκλέκτορες προσρίζουνε και τη θέση αυτή για τον κ. Σαχαρία που, όπως είναι γνωστό, δεν άρνιέται καμιά θέση, έμμισθη πάντοτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Μενάρδος, Ακαδημαϊκός και του λόγου του από την Τσούρα, σε μια συνέντευξή του τα βάζει με τον Ψυχάρη. Και φθέγγεται άφελέστατα πως ο Ψυχάρης δεν σκάμπας τίποτα από επιστήμη και τέχνη και πως η γλώσσα του είναι ψεύτικη. Όταν φτάνει κανείς να καταντήσει Έλληνας Ακαδημαϊκός αποκτάει πια την άουδοσία να λέει ό,τι θέλει δίχως να διακινδυνεύει διόλου τη σοβαρότητά του. Μά δεν φταίει αυτός. Άς όψεται ο μακαρίτης ο Άδωνις της «Εστίας» που μας τον κάθησε στο σβέρνο μας για να έχει το δικαίωμα σήμερα να φθέγγεται τέτοιες μεγαλόπρεπες άνοησιες.

ΜΑ ο κ. Μενάρδος δεν περιορίζεται μόνο να ζτινάξει τον Ψυχάρη. Υπόσχεται να μας κατασκευάσει και τη γραφή μας γλώσσα δίχως τις ψυχαρικές υπερβολές. Παρακαλούμε το σεβαστό καθηγητή να περιοριστεί να κατασκευάσει στίχους δίχως τρομαχτικές χασμαδίες και να αφήσει ήσυχη τη γλώσσα μας.

ΜΕ μια έγκυκλιό του το Υπουργείο της Παιδείας, που ισοδυναμεί σχεδόν με δικταγή, υποχρεώνει όλους τους δασκάλους και τα σχολικά ταμεία να γραφτούνε συνδρομητές στην έκδοση του Αισχύλου που μετάφρασε ο κ. Γρυπάρης. Η «Καθημερινή» που έφερε στο φως αυτή την υπόθεση, την απεικάλει «σκάνδαλο» και υπολογίζει πως ο κ. Γρυπάρης θα εισπράξει εκατομμύρια από τη μετάφρασή του. Δεν ξαίρουμε αν οι υπολογισμοί της είναι σωστοί ή όχι, ούτε θα κατηγορήσουμε τον Υπουργό της Παιδείας πως χρησιμοποίησε το κύρος του για να υποστηρίξει ένα λόγιο. Θα θέλαμε μόνο αυτή η υποστήριξη να είναι γενική, για όλους εκείνους τους λογίους που αξίζουνε και έχουνε ανάγκη για υποστήριξη και όχι μόνο για τους προσωπικούς ή πολιτικούς φίλους ή τους τηματάρχες του Υπουργείου της Παιδείας, όπως είναι και ο κ. Γιάννης Γρυπάρης. Όχι δηλαδή Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει.